

CARMELIA LEONTE

România

Pentru românii copleșiți de vini,
România este o coroană de spini.

Cei ce nu au unde se duce,
Se urcă în tăcere pe cruce

Repudiindu-și orice patimă.
România este o lacrimă

Pe care o înghit copiii
Când vin morții și pleacă viii

Cu dor de vis neîmplinit.
România a asfințit ?

Dacă ți-e frig și ți-e întuneric,
Ai devenit un contur himeric,

Ocolindu-l pe cel de taină.
România, adevăr fără haină.

Dar dacă simți inima lui Isus în pâine,
Nu lăsa România pe mâine !

Echilibru

I s-a furat moartea și o căuta febril.
În brațe, se ducea pe sine copil,

Acel copil în care un adult încăpea.
Deși strâmtorat, putea respira...

Când se-ntorcea de pe-o parte pe alta,
Copilul tresărea și privea spre înalta,

Îndepărtata lumină din care venise.
Ci taci acum! adultul îi zise,

Deși copilul nu spunea nimic.
Numai ciupise din moarte un pic...

Adultul creștea nemăsurat
Și atunci copilul i-a fost furat

Din teama de a nu-l strivi.
Căci după noapte vine zi

Și după zi o nouă noapte
În care cuvintele sunt fapte.

*Nu mai plâng după voi, am ajuns cineva
Care se ridică înainte de a cădea.*

Ce te doare, Mamă?

Magii văd Duhul mergând pe ape.
Cămașa vieții nu îl mai încape.

Leapădă cămașa, apoi gol se lasă
Într-o iesle caldă ca un nou acasă.

Pare că o lacrimă îl atinge tandru,
Este Maica bună și-al ei Copilandru.

Cine ești, Copile, cu luciri de mire?
Îmi ești Fiu și Tată și glas de vestire,

Îmi ești Mai Aproapele pe care-l respir
Și totuși mă doare, și totuși mă mir.

Ce te doare, Mamă, când Eu sunt aici?

Da, dar este zidul pe care îl ridici

Și îți văd în zare coastele de sânge,
Tare mă apasă, inima îmi frânge.

Ce te doare, Mamă, când mă știi aieva?
Știi că niciodată nu-mi va trece vremea...!

Când nu aveam straie, tu m-ai îmbrăcat,
Să nu-mi fie frig, trupul tău mi-ai dat.

Și sub ochii tăi, de-atâta gingășie,
Simt cum mă prefac într-o boare vie.

Dacă e să umilesc vreodată ceva,
Acea este numai moartea mea.

De oricâte ori m-ar răstigni,
Eu aici voi fi! Eu aici voi fi...

De-aș avea mai multă viață

De-aș avea mai multă viață, aș iubi ca la-nceput,
Fără rest și fără teama că voi pierde ce-am avut,

Că voi fi asemeni celui care se simte damnat
Cu toate că frumusețea este tot ce i s-a dat.

Căci trecutul este altul când privești dintr-un abis,
Poți să crezi că nu există și totuși a fost învins.

Poți să crezi că toți coloșii au fost construiți din ceară...
De-aș avea mai multă viață, i-aș da, din mine, afară.

Să-i privesc cum se răsfiră, cum nu mai au chip, nici față,
Să mă jelui, să mă bucur, de-aș avea mai multă viață,

Cum păstrează reverența ca-ntr-un dans de menuet,
Foștii uriași puternici, azi pierduți în lazaret,

Cum nu-și mai găsesc conturul, inimile-mpresurate
De a pojghiței lumină și dorul de simplitate.

Iar de-aș fi o limbă moartă, m-aș pricepe să învii,
De va mai fi vreo făptură cu dorul de poezii.